

ални, пълни съ животъ същества. А това е възможно само чрезъ непосредственъ допиръ съ народа, както и чрезъ вникване въ неговото творчество. Защото характерътъ и духътъ на единъ народъ сж винаги нѣщо иррационално, което не може да бжде схванато напълно по пътя на логическото умозрение и на книжното изучаване, а трѣбра да се изживѣе интуитивно; това интуитивно изживѣване се постига именно чрезъ непосредственъ допиръ или пъкъ чрезъ вдълбочение въ произведенията на народното творчество, което е прѣкъ изразъ на народния духъ.

Само такава интелигенция е въ състояние да твори една истинска национална култура, тъй като, пакъ повтарямъ, най-солидната база за културно творчество е народната самобитностъ. Както у насъ селското стопанство е основата на цѣлия ни стопански животъ, така и нашиятъ народенъ битъ единствено може да бжде основата на здрава и трайна национална култура. Затова явява се като върховна повеля за всички, които милѣятъ за една типично българска култура, и които иматъ присърдце обновата на нашата общественостъ, да насочатъ всичкитѣ си усилия за създаването на такъвъ именно културенъ слой въ нашето общество.

Преди всичко трѣбва да се обърне особено внимание на образованието и възпитанието на подрастващата интелигенция въ народностенъ и националенъ духъ, т. е. при възпитанието на младежта да се развие нейната национална самобитностъ. На абстрактния типъ на общочовѣшкото, който образуваше полусъзнателно образователниятъ идеалъ на досегашното училище, трѣбва да се противопостави реалната личностъ на българина. Още въ основното училище трѣбва подрастващитѣ поколѣния да се възпитаватъ въ народенъ духъ, и допирътъ съ този духъ трѣбва не само да се поддържа презъ цѣлото сръдно училище, а и да се вдълбочи тамъ още повече. Това народно трѣбва да бжде възпитателно-образователната основа въ всички видове училища. Тукъ не се касае за изучаване на Фолклоръ, а да се осъзнаятъ и култивиратъ основнитѣ черти на нашия народенъ духъ, които всѣки съзнателно или полусъзнателно носи въ себе си още отъ рождение. Всѣки трѣбва да чувствува и ясно да съзнава типичното българско въ себе си; и това ясно съзнание създава една здрава връзка между насъ и духа на народа. Това ще се постигне, като се запознае младежта съ нашитѣ народни пѣсни, приказки, сказания и легенди, както и съ народната музика, гдето народниятъ духъ е намѣрилъ най-непосредственъ изразъ. То ще се постигне и чрезъ основно вникване въ духа на родната ни история. Трѣбва, освенъ това, да се устройватъ често излети до близки и далечни села, за да се изучаватъ отблизо проявитѣ на народа: неговия битъ, обичаитѣ му, повѣрията, работата и творчеството му. Обаче, въ духа на новото училище и на новия възпитателно-образователенъ идеалъ, който отрича материалния баластъ и търси да проникне въ духовната сжщина на личноститѣ, народитѣ и нѣщата и чрезъ контактъ съ тая духовна сжщностъ да сжбуди самодейността на възпитаницитѣ, това изучаване на народния битъ не трѣбва да се ограничава въ повърхностно запознаване съ подробноститѣ, а трѣбва преподавателитѣ да се стремятъ да въведатъ възпитаницитѣ презъ тия подробности въ социал-психическата сжщностъ на нашия народъ, която е именно творецътъ на неговата духовна култура. Като опознае по такъвъ начинъ бита на народа си и неговия